

hos Folk ved at kildre deres Forgængelighed, — og Obersten havde en tynd Hud overfor Smiger. Der var desuden i Navnet Salomon en Guldklang, der lød forførende i den pengeglade Mands Øre.

Men fremfor alt var det hans Natur imod at sidde uvirksom og se paa, at andre handlede. Trods sine halvfjerdsindstyve Aar havde han endnu for megen Uro i Blodet til godvilligt at gaa paa Aftægt. Nogen fuldt paalidelig Forbundsfælle for Bagstræverne i Landet havde han derfor heller aldrig været. Den gamle Oprørs-aand var trods alle Naadesbevisninger fraoven aldrig bleven helt udslukt hos ham. Gemt under Forbitrelsen mod det Ny og Misundelsen og den paatagne Forargelse rørte der sig en hemmelig Sympati. Som han i sin ydre Færd var vedbleven at være det urolige Brushoved med den ligefremme Tale, havde alle unge, stærke og dristige Livsytringer stadig stor Magt over hans Sind. Om det saa var hans Følelser for Per, gemte de i Virkeligheden en god Portion Forelskelse paa Bunden.

Da Ivan nogle Dage senere søgte ham, modtog han ham alligevel temmelig unaadigt. Først da Ivan rent ud erklærede, at den hele Sag vilde staa og falde med hans Tilslutning, overgav han sig.

Han stillede dog forskellige Betingelser, blandt andre, at Per skulde kaldes hjem straks, fordi der var adskilligt at ændre i hans Udkast, før det kunde bruges som Grundlag for Detailplaner.

Endvidere forlangte han, for at der overhovedet skulde blive Mulighed for et frugtbringende Samarbejde mellem ham og Per, at denne personlig skulde anmode ham om at tage Sagen i sin Haand og i det hele gøre de indledende Skridt til en Forstaaelse.

Denne Fordring bad Ivan ham indstændigt at frafalde.

Men Obersten var paa dette Punkt ubøjelig. Han havde ikke glemt de Ord, hvormed Per hin Dag havde taget Afsked: „Næste Gang, vi mødes, Hr. Oberst, bliver det Dem, der søger mig.“ — Denne overmodige Profeti skulde dog ikke altfor bogstaveligt gaa i Opfyldelse!